

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

14. An qui manê communicavit, si eodem die incidat in periculum mortis, possit iterum communicare per modum viatici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

in illo tam tremendo Sacrificio. Ac proinde licet Ordo noster Fratrum Prædicatorum secundum statuta sua multa habeat ab aliis diversa in celebrando, tamen dum ibi publice celebrant (licet etiam solum transeuntes per illas partes) conveniens est ut se conforment communibus ritibus saltem præcipuis & magis dignoscibilibus, uti in Confiteor & similibus.

ARTICULUS XIV.

An qui mane communicavit, si eodem die incidat in periculum mortis, possit iterum communicare per modum viatici?

Quod regulariter semel tantum in die liceat sumere S. Eucharistiam supra probatum est ex c. *sufficit*: ex quo ostendimus regulariter non posse Sacerdotem, plus quam semel celebrare: idem autem est dicendum de sumptione ejusdem Sacramenti.

Sed quia specialis obligatio est idem Sacramentum sumendi in articulo mortis, inquiritur, an saltem in tali casu id liceat, ut huic obligationi satisfiat. Paucos inveni qui hanc difficultatem pertractant; Diana p. 4. tract. 4. Resol. 192. cum Homo-bono resolvit affirmative.

firmativè, & dicit hoc esse probabilissimum. Et ratio ipsorum est quia sumere viaticum est præceptum divinum, communicare autem semel tantùm de die est præceptum tantùm Ecclesiasticum, majoris autem ponderis est præceptum divinum quàm Ecclesiasticum.

Citat etiam P. Hurtado quòd dicat P. Vasquez sic tenuisse in manuscriptis, & quòd ei subscriperint plures PP. Societatis, & alii viri gravissimi Academiae Salmanticensis, & Complutensis.

Sed mirarer, quòd, si hoc ita esset, nulli Auctores graves post Vasquez eandem sententiam tenuissent in suis impressis libris.

Tenenda est igitur sententia negativa, quæ est communis, & dicendum quòd in illo casu moribundus nec debeat, nec possit secundò communicare etiam per modum viatici.

Prob. Per illam Communionem manè factam satisfit utrique obligationi, tam divinæ, quàm Ecclesiasticæ, ergo non potest secundò communicare. Ant. Prob. Quia præceptum divinum nihil aliud exigit quàm communionem circa finem vitæ, quæ facta est in proposito casu. Dices: Talis in matutinâ communionem non intendit satisfacere præcepto divino, non enim potuit intendere communionem accipere per modum viatici, qui non potuit prævidere propinquitatem periculi. Resp. Talem intentionem non requiri, sed
suf-

sufficerat,

S. Eucrandi

intentionem

quod viaticum, scilicet

virtutem

audivit

diem festum

aliud Sacramentum

tantum quòd i

obligat

Ad fu

Quand

fortius

que sim

sic verò

potest

commu

Sed i

spatio t

quis po

tur, in

semere

Caje

autem,

del. quòd

caveri

culo te

sufficere, quòd in re fiat id quod faciendum erat, videl. quòd non diu ante mortem S. Eucharistiam sumat, quæ habet vim roborandi hominem in mortis articulo, non ab intentione sumendi vel non sumendi per modum viatici, sed ex re quæ continetur & sumitur, scilicet corpore & sanguine Christi habente virtutem causandi hanc gratiam Confirm. Qui audit sacrum ex solâ devotione ignorans esse diem festum, licet id postea sciat, non tenetur aliud Sacrum audire, quia præceptum Ecclesiæ tantùm est audire Sacrum diebus festis, non quòd intendere debeat audire ut satisfaciat obligationi.

Ad fundamentum oppositæ sententiæ Resp. Quando duo præcepta occurrunt, licet unum fortius obliget quàm alterum, si tamen utrumque simul observari possit, utrumque obligat: sic verò fit in nostro casu, simul enim sumi potest S. Communio in fine vitæ, & non communicari bis eodem die.

Sed iterum: non conveniunt Doctores de spatio temporis quod intervenire potest, ut quis post Sacram Communionem non teneatur, interveniente mortis periculo, iterum semere S. Eucharistiam per modum viatici.

Cajetanus in Sum. v. *Communio s. utrùm autem*, habet valde singularem sententiam videl. quòd sufficiat quòd in Paschate communicaverit: *utrùm autem*, inquit, *in mortis articulo teneatur fidelis quisquam communicare,*
in

in dubium non est vertendum: quoniam consuetudo Ecclesie hoc mandat, & proculdubio peccat qui sine rationabili causâ absque viatico recedit. Si tamen contemptus desit, non video rationem peccati mortalis in huiusmodi omissione, ex quo Paschalem communionem implevit. Merito tamen ab omnibus hæc tam laxa opinio improbat. Quia si unquam obligatur homo ad S. Communionem, certè tunc maximè quando se debet immediatè ad mortem, & æternitatem disponere. Unde alii assignant spatium sex vel octo dierum, si intra illud spatium ante mortis periculum communicaverit. Hoc tamen determinandum est secundum diversitatem dispositionis: si quis enim interea graviter peccasset, non satisfaceret tantisper differendo usque ad mortem, sed deberet de novo communionem per modum viatici accipere in illo statu mortis instantis.

ARTICULUS XV.

Vtrum danda sit communio parvulis, imbecillibus, & surdis in mortis articulo?

Quoniam in quibusdam Ecclesiis consuetum erat statim post Baptismum, & Confirmationem dare infantibus S. Eucharistiam